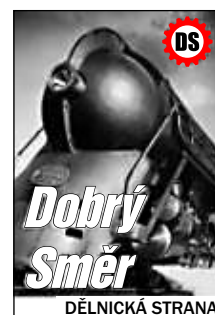

DĚLNICKÉ LISTY

NOVINY DĚLNICKÉ STRANY, ZALOŽENY V ROCE 1872

ROČNÍK IV. / ČÍSLO 8 / TENTO VÝTISK JE ZDARMA

OTA ZAREMBA: „CHCI PŘEDAT SVÉ ŽIVOTNÍ ZKUŠENOSTI MLADÝM!“

KDYŽ SE VYSLOVÍ JMÉNO OTA ZAREMBA, STŘEDNÍ A STARŠÍ GENERACI SE VYBAVÍ MUŽ, KTERÝ SE STAL VE SVÉ PROFESI LEGENDOU. SETKÁNÍ S OLYMPIJSKÝM VÍTĚZEM Z MOSKVVY VE VZPÍRÁNÍ PROBÍHALO V PŘÍJEMNÉM PROSTŘEDÍ BOHUMÍNSKÉ SPORTOVNÍ HALY. PAN ZAREMBA HOVOŘIL NEJEN O SVÝCH ZAČÁTCÍCH, O SPORTOVNÍ KARIÉRE, ALE I O OBDOBÍ, KDYŽ SKONČIL S VRCHOLOVÝM SPORTEM. ROZHOVORU BYL ROVNĚŽ PŘÍTOMEN PŘEDSEDA VÝKONNÉ RADY ČESKÉHO SVAZU VZPÍRÁNÍ EMIL BRZÓSKA. PRÁVĚ ON DOPROVÁZEL OTU ZAREMBU NA CESTĚ K JEHO ŽIVOTNÍMU TRIUMFU, KTERÝM TEHDY ŠOKOVAL CELÝ SVĚT. VĚŘÍME, ŽE POVÍDÁNÍ S TAK ZAJÍMAVOU OSOBNOSTÍ BUDE PŘÍJEMNÝM ZPESTŘENÍM PRO NAŠE ČTENÁŘE.

▪ **V letošním roce uplyne 26 let od Vašeho olympijského triumfu. Jak s odstupem času na tento vrcholný okamžik své kariéry vzpomínáte?**

Samozřejmě, že pořád s příjemným pocitem. A ještě více od té doby, co je Emil Brzóska šéfem Českého svazu vzpírání, asi od roku 2000. My jsme se po revoluci vlastně ani moc nevidali, ale jednou, asi před deseti lety, jsem si uvědomil, že Emil je vlastně jediný člověk, se kterým se mohu bavit, jak jsme tu olympiádu tehdy vyhráli, jak jsme brečeli jak malí kluci. Kdo to neprožil, ten to nemůže pochopit. To co jsme spolu dokázali, to je něco fantastického. Já můžu říct, že jsme se před olympiádou na tréninku několikrát pohádali, ale šli jsme za jediným cílem, kterého jsme chtěli dosáhnout oba dva.

Emil Brzóska: Já tvrdím jednu věc. Jsou dvě krásné věci na světě. Buď vyhrát olympiádu nebo narození dítěte. K ničemu jinému se to nedá přirovnat, to prostě musíte zažít. Povídaní je něco jiného. Na světě je olympijských vítězů hrozně málo.

▪ **Kdy jste si poprvé uvědomil, že můžete na moskevské olympiádě uspět? Bylo to rok předtím na mistrovství světa v Soluni, kde jste získal stříbrnou medaili v trhu?**

Stoprocentně jsem si věřil, že bronz bych mohl získat. S tím zlatem ale nikdo nepočítal. I když musím říct, že asi měsíc před olympiádou jsme si dost věřili a ta forma tam byla obrovská a vynikající. Jen záleželo na tom, jak to všechno vyjde.

Měli jsme výborného psychologa, se kterým jsme spolupracovali dva roky – docent Machač – dále doktora, maséra, společně měli vše spočítané jak se říká na vteřinu, ještě těsně před závodem mě masírovali a do té tělocvičny poslali v době, kdy všichni kolem si už mysleli, že nebudu vzpírat. A já se najednou objevil a šlo to.

Emil Brzóska: My jsme skutečně pracovali jako tým, doktor, psycholog, masér, opravdu kvalitní lidé. Nevyhrajete olympiádu bez kvalitního zázemí. Teď to vidíme například u rychlobruslařky Sáblikové, která bruslí na rybníku.

▪ **Schází se ještě dnes ten tým? Vzpomínáte společně?**

Emil Brzóska: Bohužel ne. O panu Machačovi nevíme nic, ale spolupracujeme s doktorem Michlem, od té doby co jsem předsedou svazu jezdí s námi po vrcholných sportovních akcích.

▪ **Když se dnes například vrátí z olympiády Kateřina Neumannová, je to obrovská sláva, reklama. Jaké to bylo, když jste se vrátili z olympiády vy, co vás čekalo?**

Trabant na letišti v Ostravě (smích). Na to nelze zapomenout. Tím nás odvezli do kulturního domu města Havířova, kde nás čekalo oficiální přijetí s primátorem. Ale jinak té slávy bylo také dost, možná větší než dnes, ale nebyly tam tehdy takové peníze. Na tu dobu to nebylo špatné. Absolvovali jsme asi 150 besed za rok, JZD, školy, divadla.

▪ **Kdy jste se vlastně rozhodl pro vzpírání? V dorosteneckém věku jste přeci více preferoval fotbal a hokej.**

Hlavně kvůli bráchovi, který mě přivedl na vzpěračský trénink. V roce 1972 jsem se rozhodoval mezi vzpíráním a hokejem. Abych mohl vzpírat, šel jsem se učit důlním zámečnickem na Důl 9. května, což byl tehdejší sponzor vzpírání. A tak jsem třeba i při přestávkách vyučování chodil dělat dřepy. Učitelé na to přišli a ptali se mě, vy jste se nepříšle učil zámečnickem, vy jste přišel vzpírat. Já říkal ano. Mým prvním trenérem byl Duda.

V roce 1975 se Emil Brzóska stal státním trenérem dorostenců. Na Pohár Družby do 18 let jsem byl v nominaci a byla to pro mě obrovská motivace. V trhu jsem skončil třetí a celkově pátý. A když jsem viděl tu konkurenci, říkal jsem si: Když to dokážou oni, proč ne já? Šlo vše postupně, následovala vojna, tam byl mým trenérem Tonda Drešl, špičkový trenér kterého si musím vážít, už mezi námi bohužel není. Naučil mě hlavně techniku.

Když jsem skončil vojnu v roce 1978, byl o mě docela zájem, Drešl chtěl, abych zůstal v Rudé hvězdě a na tehdejší dobu mi nabízel byt 3+1 v Praze, auto a hodnost podporučíka. Mě to ale táhlo domů. A hlavní roli v tom hrál bezesporu Emil Brzóska. Tehdy se cítil Tonda Drešl podveden a řekl mi, že mi bude šlapat na paty. I přesto mi po mém vítězství na olympiádě blahopřál a srdečně gratuloval. Od té doby jsme spolu mluvili bez problémů.

▪ **Asi je tedy zbytečné ptát se, kdo pro Vás nejvíce z trenérů znamenal. Je to zde přítomný pan Brzóska?**

Bezesporu. Každý potřebuje mít za sebou nějakou oporu. I když jste na výsluní. A když se naše cesty po revoluci rozešly, najednou jsem cítil, že za sebou tu oporu nemám. Musel jsem se starat o vše sám a na to jsem nebyl zvyklý. Jsem rád, že se Emil Brzóska stal předsedou svazu vzpírání. Věřím, že naše cíle a plány uskutečneme. Chceme, aby to vzpírání šlo zase nahoru. Já si Emila Brzóska nesmírně vážím, kdyby jeho nebylo, tak to vzpírání snad ani nedělám. Když mi bylo patnáct let a viděl jsem ho poprvé, viděl jsem jak vzpírá, tak mi bylo hned jasné, že v tom člověku něco je, že chce něco dokázat.

▪ **Ve kterém roce jste ukončil sportovní kariéru?**

Ukončil jsem ji v roce 1987. Původně jsme byli domluveni, že ji ukončím na mistrovství světa v Ostravě, ale bohužel ze zdravotních důvodů jsem nemohl. A 1. ledna 1988 jsem nastoupil znovu na Důl 9. května. Po olympiádě v Moskvě jsem ještě vytvořil čtyři světové rekordy, v roce 1985 jsem byl na mistrovství Evropy pátý ve dvojboji a třetí v trhu.

▪ **Dá se tedy říci, že Vaše kariéra byla dlouhá.**

Ano. My jsme byli někdy trochu s tím zdravím kaskadéři.

▪ **Začínal jste se sportem jako mladý člověk. Když srovnáte tehdejší podmínky s těmi, jaké mají dnešní sportovní naděje. Dá se to porovnávat?**

Já jsem měl podmínky ke vzpírání dobré. Bylo dobré zázemí. Tehdy bylo více profesionálních trenérů, maséři, sauna. To dnes není.

(Pokračování na straně IV)

V čase předvolebním...

... lze zaslechnout z úst vládních politiků koliv. Počítače pro každé dítě, daňové prázdny pro živnostníky, zvýšení průměrné mzdy, snížení daní, porodné do výše až sto dvacet tisíc korun. Je toho hodně, co nám, voličům, s vážnou tváří slibují. Dávají najevo zájem o naše problémy a starosti, začnou cestovat městskou hromadnou dopravou, nasadí lidový úsměv. Pod touto falešnou maskou se však skrývá jediné. Udržet se za každou cenu u korytka, zachovat si své prebendy. A pokud se záměr podaří, maska letí do kouta, dotyčný poslanec nalezne zpět svou obvyklou sebejistotu a jeho vystupování se vrací do normálních kolejí. Sliby jsou zapomenuty, opět se objeví arogance a lhostejnost.

Volby jsou bezesporu možností, jak vystavit vládnoucím politikům účet. Účet za jejich špatné hospodaření, skandály, neřešenou korupci a kriminalitu. A pokud má mít tento účet skutečnou váhu, musí jej podepsat co nejvíce voličů. Bohužel, mnozí lidé si pod vlivem skepse a zklamání důležitost voleb neuvědomují. Nechávají se odradit neustálým hašteřením parlamentních tlachalů, kteří samozřejmě o vysokou účast ve volbách nestojí. Proč také. Jejich věrní vždy k volbám dojdou, a je jim proto jedno, že volební účast je tragicky nízká a stále klesá (například v senátních volbách pouhých 20%). Ještě hlasně vytrubují, že mají podporu nadpoloviční většiny národa. Opak je však pravdou. Parlamentní strany nemají důvěru občanů, neboť většina z nich je nevolí.

Nyní máme po čtyřech letech opět šanci na změnu. Předchozí tři možnosti jsme nevyužili, také z toho důvodu, že jsme se nechali ošálit předvolebními sliby. Svě (ne)schopnosti vládnout nám ukázali vyjma komunistů všechny parlamentní strany. A komunisté? Ti jsou dnes věrními bratry oranžových socialistů. Všechno je to zkorumpovaná banda, která preferuje já-nabráchismus. Řešením, jak z této šlamastiky ven, je volit neparlamentní stranu. Nikoliv však tu, kterou nám ve spolupráci se sdělovacími prostředky podsouvají zmanipulované průzkumy veřejného mínění, jako je to v případě Strany zelených. Tento neekologický odpad všehoschopných kariéristů by byl jistě vítanou náhražkou za umírající Unii svobody. Alespoň pro ty, kteří podporují adopci dětí homosexuály, legalizaci drog a jiná zverstva.

V nabídce mimoparlamentních stran však jednu přijatelnou alternativu najdeme. Je to politické hnutí Právo a Spravedlnost – Ano tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě. Politické uskupení vycházející z tradičních hodnot křesťanské civilizace, stojící na principech národních a sociálních. Tedy něco, co je na naší politické scéně vzácností. Je to poctivá šance, kterou bychom neměli znovu promarnit. A to už stojí za chvíli zamýšlení v čase předvolebním.

Tomáš Vandas

VOLTE

PRÁVO A SPRÁVEDLNOST

Lídři DS na kandidátce PaS v parlamentních volbách 2006

Pardubický kraj:

Tomáš Vandas

Narozen 3. března 1969 v Praze. Vyučil se na středním odborném učilišti oboru instalatér a poté absolvoval nástavbové studium na strojírní průmyslové škole, které zakončil maturitní zkouškou.

V letech 1986 – 1992 pracoval ve svém oboru u Dopravního podniku hl. m. Prahy, poté u menších soukromých stavebních firem. V současné době pracuje jako asistent výrobního ředitele u nejmenované pražské stavební akciové společnosti.

Politicky aktivní začal být od roku 1995, kdy vstoupil do SPR-RSČ. V letech 1997-98 pracoval jako asistent poslance, na IV. sjezdu SPR-RSČ byl zvolen do funkce člena revizní komise. Po uvalení konkurzu na SPR-RSČ v roce 2001 zastával v nástupnické straně RMS funkci tajemníka. Na podzim roku 2002 na funkci rezignoval a počátkem roku 2003 zakládá spolu s dalšími bývalými členy republikánů Dělnickou stranu (DS). Na I. sjezdu v květnu 2003 byl zvolen předsedou DS a tuto funkci zastává dodnes.

Mezi jeho záliby patří zejména sport – fotbal a hokej – a četba knih s politickou a historickou tematikou. Je svobodný.

Karlovarský kraj:

Jan Blaško

Narozen 28.8.1957 v Chebu. Vystudoval střední zemědělsko-technickou školu, poté pracoval jako zemědělský technik a agronom. Po listopadu 1989 začal podnikat, vyučoval sebeobranu a zajišťoval ochranu osob a majetku,

zabýval se prodejem zbraní a střeliva. Od roku 1994 byl dvě volební období členem městského zastupitelstva v Chebu, zvolen za SPR-RSČ. V současné době je členem Dělnické strany a zastává funkci předsedy rozhodčí komise. Je ženatý, tři děti. Mezi jeho zájmy patří příroda, četba a bojové sporty.

Jihočeský kraj: Jiří Štěpánek

Narozen 5. března 1972 v Praze. Absolvent Střední průmyslové školy dopravní, obor doprava – přeprava. Po skončení školy, v roce 1990, nastoupil jako skladový dělník do velkoobchodu s hutním materiálem a tam postupně vykonával funkci mistra skladu, referenta nákupu.

V letech 1996 – 1998 byl členem Zastupitelstva hl. města Prahy (ZHMP). Jako člen Kulturního výboru ZHMP se spolupodílel na udělování grantů pražským kulturním zařízením. Od roku 1990 je publikačně činný, uveřejnil desítky článků a komentářů v několika politických týdenících (Republika, České listy), v nichž se věnoval jak domácím událostem, tak zahraničním otázkám. Je místopředsedou Dělnické strany.

Ve volném čase se zabývá četbou a studiem historických materiálů z období Protektorátu, protože toto období českých dějin považuje za zajímavé jak z hlediska politického – společenských změn a také jako zkoušku pevnosti charakteru příslušníků celého národního společenství.

Plzeňský kraj: Václav Prokůpek

Narozen 24.9.1972 v Rokycanech. Už během studia na vysoké škole začal publikovat a pracovat jako sportovní novinář v cyklistickém časopise Peloton, byl i sportovním redaktorem časopisu Stadion a zúčastnil se populární Rallye Paříž – Dakar. Po absolvování studia mezinárodního obchodu přednášel mediální komunikaci na Tělovýchovném institutu v Mnichově – Solnu a později i na prestižní

Bor ssově akademii v Budapešti. Byl šéfredaktorem časopisů Český Expres, Ekoefekt i kontroverzního deníku Špígl. Publikoval v magazínech Koktejl, Tennis, Golf, Hlási se Policie, Katolický týdeník a Naše rodina. Působil coby scénárista populárního televizního pořadu TABU.

V roce 1998 mu vyšla první kniha v nakladatelství Duel, kterou napsal společně s kolegou scénáristou Eduardem Svítivým a nesla název „A teď už jen vyhrát ten Wimbledon...“ Necenzurované popisovala kariéru naší wimbledonské vítězky Jany Novotné. Předloni mu v nakladatelství Petit vyšla další kniha o zákulisi tělovýchovy „Tabu českého sportu“.

Do politiky vstoupil Václav Prokůpek před osmi lety, kdy se stal místopředsedou České strany národně sociální. Přestože z této strany vystoupil z důvodů nekonceptní politiky, myšlenky národní i sociální mu zůstaly vlastní. Z politiky by asi odešel nebyť toho, že ho před třemi roky oslovila Dělnická strana a Václav Prokůpek se za ni rozhodl kandidovat do Evropského parlamentu.

Václav Prokůpek je rozvedený, bezdětný, ovládá čtyři světové jazyky. Živí se jako sportovní novinář, publikuje v našich i zahraničních sportovních časopisech. Mezi jeho koníčky patří vysokohorská turistika, fotbal, hokej a florbal. Je ochráncem zvířat, sám chová několik koní.

Zlínský kraj:

Bohumil Šulěr

Narozen 21.7.1943 ve Cvrčovicích, okres Kroměříž. Vyučil se v oboru zámečnický – opravář. Po vyučení pracoval jako strojírní dělník do nástupu voj. zákl. služby. Po ukončení vojenské služby nastoupil jako zámečnický do STS Kroměříž. Později byl jmenován do funkce technologa. Při zaměstnání studoval na SZTŠ ve Strážnici, kde také získal maturitní vysvědčení.

Po listopadu 1989 začal podnikat. Jeho záliby jsou střelectví, automobily a udržování si fyzické kondice. Je ženatý, dvě děti a jednu vnučku. Byl téměř 10 let členem Republikánské strany, kde zastával různé funkce. V současné době je členem Předsednictva Dělnické strany.

Ústecký kraj:

Ladislav Tůma

Narozen 2.6.1961 v Ústí nad Labem. V letech 1976-79 absolvoval SOU OKR Karviná. V období let 1980 -2002 pracoval jako strojírní zámečnický v ČEZ Elektrárně. Do politiky vstoupil v devadesátých letech, působil jako místostarosta Chomutova ve volebním období 1998-2002. Je členem Dělnické strany. V roce 1994 kandidoval jako lídr Dělnické strany do krajského zastupitelstva Ústeckého kraje.

Ladislav Tůma je ženatý a má tři děti. Mezi jeho zájmy patří sportovní rybařství a kutliské práce.

Liberecký kraj:

Jindřich Nestler

Narozen 1.10.1975 v Jilemnicích. Vyučil se v oboru kuchař – číšník. Do politiky vstoupil aktivně ve druhé polovině devadesátých let, kdy kandidoval do Poslanecké sněmovny za Republikánskou stranu. V roce 2002 opouští RMS a je jedním ze zakládajících členů Dělnické strany (DS), kde zastává funkci člena předsednictva. V roce 2004 kandidoval za DS do Evropského parlamentu a vedl kandidátku Libereckého kraje.

Jindřich Nestler je ženatý, má dvě děti. Mezi jeho záliby patří zejména sport, počítače, hudba.

Zelení umožní homosexuálům adopci PaS jde do voleb ve všech krajích

PRAHA (red) – Vyloženě nechutné návrhy předkládá veřejnosti ve volebním programu pro letošní volby předseda Strany zelených Martin Bursík. Zelení se prý hodlají bít za „práva“ homosexuálů a chtějí podpořit nejenom registrované partnerství, ale navíc by rádi umožnili homosexuálním párům také adopci dětí.

Na to, že takové pokusy přijdou, upozorňují odpůrci svazků osob stejného pohlaví již delší dobu. Že se ale tyto zvrácené návrhy objeví tak brzy, nečekal asi nikdo z nás. Nakonec jsme se jich dočkali v podání tzv. ekologické strany, která se však více než o ochranu životního prostředí za-

jímá o zajištění všelijakých výhod homosexuálům, cikánům a imigrantům.

Nedej bože, aby tato strana uspěla v letošních volbách a zaujala pozice v lavicích Poslanecké sněmovny. Určité by z jejich strany na sebe nenechala dlouho čekat snaha o zajištění „práv“ třeba pedofilům – ti přece také mají rádi děti, nekrofilům a dalším zvrhlíkům. Zelení se hájí, že svými návrhy podporují zájmy a práva dítěte. Zapomínají však při tom na jednu podstatnou věc. Že dítě má především právo žít v normálně fungující rodině, po boku otce a matky.

stálo vládu loňské šéfování v čele EU zhruba přes deset miliard liber, tedy asi 420 miliard korun. Zato Finové si pro letošní druhý pololetí už naplánovali nepřekročitelný rozpočet 52 miliard eur (1,5 miliardy korun). Už teď je tedy patrné, že Česká republika utratí peněz daleko nejvíce a tato „prestižní“ funkce nás přijde pěkně drahé.

České školy cikány nediskriminují

ŠTRASBURK (red) – Česká republika vyhrála u Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku spor se skupinou cikánů, kteří si zde stěžovali na diskriminaci při vzdělávání. Nelíbilo se jim, že byli v letech 1996 – 1999 umístěni do zvláštních škol. Podle autorů stížnosti se vysoký podíl cikánských dětí na zvláštních školách nedá vysvětlit jinak, než rasovou diskriminací.

Skutečnost je však taková, že na zvláštní školy jsou děti přijímány pouze za jedině na základě svých (ne)schopností, a nikoliv podle barvy pleti, což nyní nezávisle na českých úřadech potvrdil i Evropský soud.

PRAHA (red) – Politické hnutí Právo a Spravedlnost – ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě (PaS) podalo ve stanovené lhůtě kandidátní listiny ve všech 14. krajích, zároveň provedlo úhradu volebních kaucí. Z volebních lídrů PaS je šest členů Dělnické strany, čtyři jsou bez politické příslušnosti, po jednom členové Národního sjednocení, Demokratické strany sociální spravedlnosti, Republikánské strany zemědělského a malorolnického lidu a Křesťanské a demokratické unie – Československé strany lidové. Celkově se na kandidátkách PaS objevilo na 230 kandidátů.

Štafeta předána

Celkem 26 politických subjektů či koalic bude usilovat o vstup do Poslanecké sněmovny. Reálnou šanci na volební úspěch však mají pouze ty, které kandidují ve všech volebních krajích. A těch je již podstatně méně: osmnáct. Je mezi nimi i politické hnutí Právo a Spravedlnost – ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě (PaS). Na kandidátkách PaS jsou mimo zástupců jiných stran i členové Dělnické strany (DS), kteří povedou kandidátky v šesti krajích.

Dělnická strana vznikla před více než třemi roky a mezi zakladateli je mnoho bývalých významných čini-

telů Republikánské strany. Právě oni, roztrpčení politikou Miroslava Sládka, byli základním kamenem nového národně-sociálního uskupení. Tehdy byli vysmíváni, uráženi a označeni za zrádce. Čas jim však dal za pravdu.

Republikáni Miroslava Sládka nebyli schopni odevzdat nejen audit svého účetnictví za předlošný rok (jak to vyžaduje zákon), ale dokonce ani podat kandidátní listiny do nadcházejících voleb, čímž dovršili svůj definitivní pád do temnot zapomnění. Štafeta, kterou začala v minulých letech DS postupně přebírat, byla nyní s konečnou platností převzata. Vyzýváme proto poslední zbytky republikánů či spíše jednotlivce, aby vstoupili do našich řad a podíleli se na realizaci opravdové národní a sociální politiky.

Tiskový odbor DS

Odbory: Nic nového pod Štěchem

Českomoravskou konfederaci odborových svazů (ČMKOS) povede i v příštích čtyřech letech její dosavadní předseda Milan Štěch. Do čela největší odborové centrály v České republice ho v Praze zvolili delegáti sjezdu ČMKOS.

Co to znamená? Především to, že odboráři zůstanou i nadále politicky napojeni na sociální demokracii. Tuto linii zastával již bývalý šéf ČMKOS Richard Falbr, který nyní spokojeně usíná při jednání Evropského parlamentu ve Štrasburku. A Milan Štěch v ní aktivně pokračuje i ze své pozice senátora, kam jej dosadili právě socialisté, a člena ČSSD, kam poté jako výraz díků vstoupil.

Odborářská centrála tak zůstane i nadále paralyzována a neschopná dát najevo nespokojenost s vývojem v naší zemi, neschopná hájit obyčejné občany. Jen tu a tam se zmůže na divadelní protesty, které mají nabudit dojem životaschopnosti a zakrýt šnilé vedení.

Vladimír Svoboda

Vzpouřa „bezvýznamných“

V červnových parlamentních volbách máme jedinečnou šanci změnit politické rozložení sněmovních stran. Hrozí reálné nebezpečí, že se politický systém republiky zakonzervuje, kdy dění v zemi budou ovládat dvě nejsilnější politické strany – ČSSD a ODS – a jim budou přizvukovat a vy-pomáhat spřízněné duše – KDU-ČSL a KSČM. To by znamenalo, že veškeré zákony budou dílem politického kramaření a dohod stranických sekretariátů. Zájem občanů této země se stane vedlejší záležitostí.

Nastoluje se zde pochopitelná otázka, jak zabránit tomu, abychom se nedostali do bludného politického kruhu. Jedinou možností je vyburcovat onu polovinu voličů, jež nechodí z různých důvodů k volbám. Nejčastějším důvodem, proč tato masa zůstává doma, je permanentní znechucení korupčním prostředím české politiky. Tudiž musíme probudit tyto „bezvýznamné“. Proč jsem použil slůvko bezvýznamné? Z pohledu nás,

aktivistů Dělnické strany, nikdo z občanů – zaměstnanců – není bezvýznamný. Jenže kupříkladu z pohledu elitářů z ODS jsou právě zaměstnanci těmi bezvýznamnými, které před volbami obalamutíme tlustou peněženkou a pak jim to po volbách za pomoci těch, kdož si vydrží ODS, spočítáme.

Pro tyto pseudoreprezentanty pravice jsou občané jenom stroje na hlasování, které jsou potřeba použít jednou za čtyři roky. Oni těmito lidmi pohrají a neberou je vážně. Odpovídá to situaci před francouzskou revolucí, kdy se dvůr Ludvíka XVI. stejně koukal na podané na statcích svých věrných podporovatelů. To musel být údiv, když v červenci roku 1789 se tato masa bezvýznamných a opovrhovaných vydala na pochod k Bastile a za pár dní vystavila konečný účet zpuštěmu systému.

Abych přešel varovnému pištění spletených libelů, že volám po gilotinách a nějaké násilné cestě, tak

Organizačních záležitostí se ujal ing. Bělohoubek, známý disident na Praze 6. Po jeho krátkém úvodu dal slovo plénu; nastal slovní průjem mnoha lidí, zoufalé výkřiky na vládu a ODS, jakož i proklínání komunistů – kdo v té době absolvoval nějaké politické schůze, tak ví o čem hovořím; člověk nabyl falešný dojem, že vlastně všichni v sále v dobách bolševického režimu byli jeho tvrdí oponenti. Po více jak dvou hodinách se přistoupilo k tomu hlavnímu: volbě předsedy DEU na Praze 6. Domnívali jsme se, že jim bude ing. Bělohoubek, on však k volbě doporučil prof. Č. Černého z Vysoké školy chemicko-technologické.

Pan profesor měl úžasně entreé: ve svém projevu, jež vedl tvrdě antikomunisticky, se rovněž představil jako nesmiřitelný odpůrce ODS a vlády vedené jejím předsedou, dnešním panem presidentem; v kině Ořechovka učaroval své posluchače, jednak svým slovním vystoupením, jednak svým vzhledem: střední štíhlá postava, dokonale padnoucí drahý oblek, kravata, ostře řezaný obličej s brýlemi, bílé vlasy – dokonalý profesorský zjev.

Příběh stále aktuální

Už se schylovalo k volbě, resp. jmenování, neboť snad každý byl rozhodnut dát mu svůj hlas, když jsem si uvědomil, že vlastně pan profesor nám o sobě nic neřekl, že bychom měli znát jeho krátký životopis. Bojoval jsem sám se sebou: budu-li vyžadovat, aby na sebe něco řekl, budu vnímán jako provokatér; na druhé straně, vědět něco o něm musíme, když mu dáváme důvěru. Zvítězilo ve mně mé lepší já, vstal jsem a prohlásil, že pan profesor by nám měl říci také něco o sobě. V tu chvíli bylo v sále kina takové ticho, že by bylo slyšet špendlík spadnuší na zem. Odkvétající zmalované a vykrmené matrony, které byly ozdobou všech bolševických schůzí, mně očima vrazedně probodávaly: co si tu vůbec dovoluji...? Pan profesor Černý hbitě vstal a jal se hovořit. Hovořil o tom, jak ho mají jeho studenti rádi, hovořil o tom, jak studoval a vystudoval, a také řekl, že mu v roce 1969 zůstal bratr ve Švédsku, a on že prý v roce 1970 získal profesorský titul a zařazení na vysoké škole. Po jeho slovech jsem zůstal jako omráčený!

Po chvíli jsem opět vstal a prohlásil, že vzhledem k životopisu pana profesora, nemůže – podle mého názoru – tento vykonávat funkci předsedy DEU na Praze 6; obšírně jsem dokazoval proč si to myslím. Moje argumenty neobstály; jako vlny mořské vody se rozbíjely o skálu mlčení většiny přítomných; lidé v sále nebyli schopni – lépe řečeno nechťeli – si dát do souvislosti

odpovídám, že nejsem bystrá hlava české politiky Mirek Topolánek, abych volal po Noci dlouhých nožů. Hovořím o tom, že mnohdy v historii ti nejpřehliženější zbořili režimy a trůny, jež situaci podcenili, spoléhajíc na to, že se lidé nesjednotí a nepůjdou za změnou. I dnes vládnoucí parlamentní elita spoléhá na nejednotnost občanů, které mnohdy existenční nouze a závislost na zaměstnavatelích nutí být zticha a nechat si vše líbit.

Ale když se neozve, nevydáme se na svůj vlastní pochod k Bastile, nic se nezmění, dále budeme muset trpět to, že v některých firmách dostane zaměstnanec 300 Kč za to, že nebude nemocný, jinými slovy, že bude přecházet nemoci, nebo že za něj nebude placeno zdravotní a sociální pojištění či bude propuštěn bez udání důvodu.

Proto se je naší povinností vůči budoucnosti této země podnitit vzpouřu do dnešních dnů přehližených a opovrhovaných. Bez vyburcování těchto „spících“ lidí se v naší zemi nic nezmění a bude ještě hůř. Proto je politická vzpouřa životní nutností a národní potřebností!

JIRÍ ŠTĚPÁNEK

profesorovo sdělení s tehdejší politickou situací, že totiž komu utekl na Západ někdo z rodiny, zůstavší příbuzní měli takřkajíc „po chlebě“. Ano, bylo možné, že někdo z rodinných příslušníků žijících v socialistickém táboře mohl dělat kariéru, ale to nebylo zadarmo; všechny takové „hříšníky“ měli estébáci pod kontrolou – jejich kariéra, byla-li, znamenala něco za něco. Byli někdo na takovém vysokém postu, jako pan prof. Černý a nebyl přítom v KSČ, musel být dobře zapsán jinde; ale v každém případě je to člověk s elastickou páteří a musel boševikům „zobat z ruky“. Všechno marné: lidé v sále byli hlouší, nechťeli znát pravdu o metodách komunistického režimu i když ho sami prožili; viděli jen před sebou skvostného pana profesora, bezvadného rétora – a to bylo pro ně rozhodující. Normalizační profesor Černý byl tedy na Praze 6 zvolen předsedou DEU, strany, jež si vytkla za svůj hlavní cíl postupnými cílenými kroky národu vrátit duchovně-morální hodnoty!

O celém volebním spektaklu na Praze 6 jsem napsal článek do Českého deníku, jež vyšel 22.6. 1994. Příběh má ovšem svou pikantní pointu.

V listopadu 1994 byly v Česku komunální volby. Na Praze 6 volby vyhrála ODS a starostou se stal ing. Petr Boček. Protože DEU měla také tenkrát slušný volební výsledek, zaujala místa v zastupitelstvu a pan profesor Černý se stal dokonce členem Rady zastupitelstva.

Pan starosta byl člověk snaživý, přišel s nápadem vskutku geniálním: udělat z Dejvic jakousi reprezentativní čtvrť pro „horních deset tisíc“. Jeho skvělý, lidumilný nápad dokonce korunoval tím, že tehdejšímu premiérovi, panu V. Klausovi – jeho stranickému bossovi – nabídl přiměřený byt jeho postavení za „přiměřenou“ cenu. Tenkrát, v roce 1995, se „transakce“ provalila a média měla několik měsíců o čem referovat. Ale pikantní na věci je to, že v Radě zastupitelstva v Praze 6 pro to, aby byl byt nabídnut Klausovi, zvedl ruku i náš milý normalizační profesor Černý!

Píše se rok 2006, na jaře budou parlamentní volby. Apeluji na voliče, aby byli uvážliví ve svém rozhodnutí kómu dát svůj hlas; nedejte se zmást zjevem kandidátů, nebojte se jich ptát na jejich život: kde pracovali za vlády bolševiků, jakou dělali kariéru, jak a v čem byli organizováni, jak velké majetky mají, kdy a jak je nabyli; popřípadě kde a kdy studovali apod., neboť to jsou informace, jež osvětlují život kandidáta a částečně ukazují i jeho vnitřní život; neboť – považte! – jestli kandidát bude zvolen, bude placen z vašich peněz.

Uplatňujeme vždy a všude na předvolebních schůzích svoje právo znát své kandidáty!

MGR. LADISLAV MALÝ

Prioritou je pro mě obnova venkova!

Když jsem byl před letošními parlamentními volbami osloven Dělnickou stranou, abych kandidoval jako volební lídr v Plzeňském kraji za subjekt Právo a Spravedlnost – ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě, který Dělnická strana podporuje, nebylo snadné se rozhodnout. Obrovské pracovní vytížení, téměř jistá mediální kampaň proti mé osobě, snaha vynechávat náš subjekt ve volebních průzkumech, kriminalizace skutečně opozice v této zemi, to vše jsem mohl předpokládat. Ale přesto jsem se rozhodl kandidovat. Věřte, nebylo to lehké ani pohodlné. Musel jsem se také zamyslet, s čím do letošních parlamentních voleb půjdu.

Změna politického stylu, tedy vytvoření politiky otevřené k občanům, respektující jejich názory, hledající řešení problémů a oproštěné od uzavírání stranických obchodů a zaměřená na obecný prospěch je mojí prioritou při prosazování zájmů svých voličů nejen v letošních parlamentních volbách. Rozvoj společnosti musí být založen na vzdělání, dostupnosti informací, rozvoji vědy, na vytváření příležitosti pro iniciativy jednotlivců i skupin, na respektu k právům druhých a na solidaritě s potřebnými. Prosperující stát se musí stát „sluhou“ občanů, nikoliv jejich „samolibým vládcem“. I proto stát chceme budovat zdola a měl by dělat to, co od něho občané, obce a kraje požadují: tedy vytvářet efektivní právní systém, který umožní ochranu slabých před silnými, je humánní vůči řádným občanům a obětem, nikoliv vůči zločincům, a vychází z představy většiny

občanů o spravedlnosti. S tím pochopitelně souvisí jednoduchý, průhledný, účinný a snadno kontrolovatelný systém daní a veřejných financí, který výrazně omezí možnosti korupce.

Politická kultura se v České republice nedostala na úroveň první Československé republiky. Vedle právních norem jsou neodmyslitelnou součástí demokratické společnosti i etické normy odrážející společně sdílené morální hodnoty. Prosazení etiky do politiky považují za úkol prvořadě důležitosti. I proto se snažím prosazovat přímou volbu prezidenta, omezení imunoty zákonodárců pouze na výroky a hlasování v parlamentu, zapojení neposlanců do práce v parlamentních výborech, zefektivnění vztahů mezi komorami parlamentu, usnadnění účasti nezávislých kandidátů a jejich sdružení v komunálních volbách.

Česká republika ztratila vinou budování socialismu a následně mafiánského kapitalismu tvář země, která je mezinárodně uznávána a respektována. Rádi bychom takovou tvář celému světu opět ukázali. I proto je potřeba prosadit urychlené definování českých státních a národních zájmů jako základních společných zájmů občanů a vypracování strategie jejich zajišťování. Proto je nepochybně nutné zajištění vnitřní i vnější bezpečnosti před organizovaným zločinem i běžnou kriminalitou. To je také nezbytným předpokladem spokojeného života každého občana a prvořadým úkolem státu. I proto chci prosazovat zásadní změnu trestní politiky, která zajistí

lepší ochranu občanů před nebezpečnými zločinci. Prvním krokem k řešení ekonomických problémů naší země je získání důvěry občanů kvalifikovaným popisem stavu věci. Porozumění domácí veřejnosti je předpokladem sociální stability a spolupráce, porozumění mezinárodní veřejnosti je předpokladem důvěry investorů. I proto budu prosazovat zastavení růstu zadlužování státu a stabilizaci celého systému veřejných financí. Za nejlepší investici přitom považuji vzdělání. Zvýšení vzdělanosti a dostupnost vzdělání pro všechny je základem dlouhodobé prosperity naší země a proto je i naší základní prioritou. Z výše následujících důvodů připravujeme nový školský zákon. Sociální smír je budován na citlivých otázkách zaměstnanosti, bydlení a poskytování sociálních služeb. Jeho zachování je nezbytnou podmínkou úspěšného rozvoje naší země. Nevymahatelnost práva a jeho odtrženost od představ občanů o spravedlnosti je jedním z nejzávažnějších problémů naší společnosti. Etické normy se musí stát vodítkem pro výklad a aplikaci právních předpisů.

Venkov chápou jako přirozený základ naší rozmanité vlasti. Rolník, lesník a rybář nejsou jen výrobci potravin a dřeva, ale stávají se tvůrci krajiny v níž žijeme všichni. I v nejmenších vesničkách mají lidé stejná práva a stejnou lidskou důstojnost jako ve městech. Vysoká kvalita životního prostředí je předpokladem dobrého zdravotního stavu občanů a úspěšného rozvoje země. Kromě finančně ocenitelných hodnot ctím i nehmotné životní hodnoty. Proto se již dlouhou dobu snažím prosazovat důslednou obranu zájmů českého zemědělství.

VÁCLAV PROKÚPEK

Glosy

Osudná léčba

Ministr zdravotnictví MUDr. David Rath byl jmenován do své funkce před několika málo měsíci. Za tuto dobu se jeho ministerské křeslo nestálo ještě ani pořádně zahřát. Přesto se mu již podařilo zneprátnit si značnou část obyvatel naší země. To, co ve svém úřadu předvádí, totiž český pacient nespátí ani ve svých nejčernějších snech, a tak jenom nestačíme zírat a kroutit hlavami nad jeho nepochopitelnými kroky vedoucí v konečném důsledku až k omezování kvality a dostupnosti lékařské péče.

Ještě nedávno jako prezident ČSK lékařské komory sám tvrdě kritizoval neutěšené poměry ve zdravotnictví, proti kterým také zorganizoval několik protestních stávek. Po svém jmenování do funkce ministra však obrátil o 360 stupňů a začal podnikat kroky, nad kterými zůstává rozum stát a které začínají spouštět mohutné laviny protestů ze strany lékařů, lékařů i široké veřejnosti.

Největší bouří nevole vzbudila jeho úhradová vyhláška zdravotní péče pro první pololetí letošního roku, která stanovuje za léčbu nemocných paušální sazby. V praxi to například znamená, že lékař mnohdy nemůže podat svým pacientům potřebné léky, neboť by tím přečerpal limit, který zdravotní pojišťovna na základě zmíněné vyhlášky proplácí.

Celé to tak trochu připomíná příběh z knihy Osudná léčba od britského spisovatele Robina Cooka, ve kterém byla nemocnice v městečku Barlet také nucena přistoupit na systém paušálních plateb za poskytování lékařské péče. Aby mohla být i nadále provozována, rozhodlo její představenstvo rafinovaným způsobem zabíjet chronicky nemocné pacienty, na jejichž léčení musely být vynakládány značné finanční prostředky, a tímto se dostat až na úroveň plateb od zdravotní pojišťovny. Doufejme jenom, že se něčeho podobného pod palbou diletantských vyhlášek ministra Ratha nedočkáme dříve či později také u nás.

Petr Kotáb

Krach v Hranicích

Pamatujete? Když před sedmi lety přilákala investiční nabídka firmu Philips do České republiky, prezentovala to Zemanova vláda jako obrovský úspěch. Postavení továrny v Hranicích na Moravě ovšem předcházelo vyjednávání s vlastníky půdy, kteří nechťeli svůj majetek prodat za směšně nízké ceny. Asi nejnámějším se stal případ kaďeřnice Markéty Regecové. Ta se rozhodla vzepít arogancí mocných a trvala na svém. Odmítala ustoupit. Okamžitě se stala terčem nenávisti, psychologického nátlaku a fyzických výhrůžek. Dokonce i tehdejší premiér Zeman hovořil o tom, že je potřeba „vice Philipsů a méně Regecových“.

Uběhlo jen několik let a z někdejší chlouby je katastrofa. Firma Philips oznámila, že spěje k bankrotu a nepočítá s výrobou ve ztrátových pobočkách. Továrna v Hranicích zastavila provoz. Hrozí, že bez práce se ocitne 1300 zaměstnanců, což by mělo negativní dopad na celý region. A když si k tomu připočteme, že investiční pobídka přišly v tomto případě stát na půldruhé miliardy korun, přijde nás „podnikání“ firmy Philips velmi drahé. Smutné je, že případ Philipsu není ojedinělý. Stačí si připomenout firmu Flextronics v Brně. Ta vyinkasovala od státu 100 milionů a 50 hektarů půdy zdarma, aby po krátké době oznámila, že končí.

Nenastala již konečně doba, abychom upustili od nensmyslného klanění zahraničnímu kapitálu za každou cenu a zaměřili svůj pozornost především na podporu domácího podnikání? Proč musí na jedné straně cizí firmy dostávat desetileté daňové přídavky, a na straně druhé jsou čeští podnikatelé a živnostníci doslova odíraní státem nensmyslně vysokým daňovým zatížením. Krach Philipsu je důkazem, že je něco špatně.

Tomáš Vandas

Necháme vymřít český národ?

Podle zjištění českého statistického úřadu pravděpodobně během necelých 300 let nezbude v naší zemi ani jeden Čech. Počty dětí, které se v české republice narodí, jsou totiž mnohem menší než počty zemřelých obyvatel. V roce 2050 tak už prý podle ČSÚ zemře o více než 80 000 více občanů než se jich narodí, a roku 2300 se podle nejhorších prognóz nedožije jediný Čech.

Pod taktovkou parlamentní sebranky tak naši zemi zaplavuje stále více přistěhovalců a český národ pomalu a neazdržitelně vymírá. Vládnoucí ČSSD sice před posledními parlamentními volbami slibovala podporu rodin s malými dětmi, ale skutečnost je úplně jiná. Zdražování čehokoliv je téměř na denním pořádku, občané zvířou s minimálními platy, a pořídit a vychovat v dnešní nejjistější době dítě se tak stává pomalu ale jistě luxusem dostupným pouze horním deseti tisícům, nebo všemi možnými i nemožnými dávkami podporovaným menšinám.

Naši českou zem tak zatím zaplavují cizinci především z Asie, Vietnamu, Pákistánu, bývalého Sovětského svazu a arabských států, a větší počty dětí se rodí pouze ženám z tzv. pozitivně diskriminovaných etnik. Pro nás to znamená, že budoucí obyvatelé ČR budou snědět tváře, tmavých vlasů a pravděpodobně i zbyřinek Čecha dopadl takto neslavně? Nebo vám záleží na budoucnosti našich dětí, našeho národa? Pokud jste jen malinko na svůj český původ hrdí, dejte mu šanci i do budoucnosti. Přečtete si názory a program hnutí Právo a Spravedlnost – ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě (PaS), které podporuje i Dělnická strana (DS). V jeho programu je mimo jiné právě omezení přistěhovalectví a podpora pro mladé rodiny s dětmi.

Udělejte něco pro český národ a odevzdejte PaS svůj hlas v nadcházejících parlamentních volbách. Dáte tím možnost žít i našim nadcházejícím generacím. Právo a Spravedlnost – ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě – Jistota budoucnosti českého národa!

Petr Kotáb

Stanovisko DS ke schválení homosexuálních svazků

Dělnická strana (DS) považuje přijatý zákon o registrovaném partnerství homosexuálů za první krok k totální likvidaci tradiční rodiny jako zdravého základu každé civilizované společnosti. Tatínek Karel a maminka Josef – to bude za nějaký čas nový model „rodiny“, prosazovaný pseudohumanisty, liberály a dalšími pochybnými zastánci občanské společnosti.

Lze očekávat, že za krátkou dobu vnesou homosexuálové svůj další požadavek: adopce dětí. Zvrácenosti a nechutné perverzности jsou nyní posvěceny Poslaneckou sněmovnou a paradoxně mají pečeť zákona.

Tiskový odbor DS

Stanoviska DS

Stanovisko DS k úmrtí Slobodana Miloševiče

Dělnická strana (DS) přijala zprávu o úmrtí bývalého jugoslávského prezidenta Slobodana Miloševiče s velkým zármutkem. Odešel člověk, syn hrdého srbského národa, jenž do poslední chvíle odmítal rozpad své vlasti, s odvahou čelil vojenské agresi NATO a nikdy nezradil svůj národ.

Vinu na smrti Slobodana Miloševiče nese jednoznačně Mezinárodní soudní tribunál v Haagu (ICTY), který ho věznil nemocného více než čtyři roky, aniž soud vynesl rozsudek. Na tuto skutečnost upozornila DS v otevřeném dopise vrcholným ústavním činitelům České republiky (14.12.2005) se žádostí, aby se zasloužili o jeho propuštění z vazby. ICTY vědomě nechal Miloševiče zemřít, když zamítl jeho žádost o léčení v Rusku, i když věděl o jeho těžce podlomeném zdraví.

Slobodan Miloševič odešel se vztyčenou hlavou. Do poslední chvíle odmítal vznesené obvinění a pokládal je za politicky účelová a zmanipulovaná. Nedostatek důkazů v jeho neprospěch soudní řízení neustále protahovalo a verdikt se již nedozvíme. I proto je nutné pohlížet na jugoslávského exprezidenta jako na nevinnou osobu.

Tiskový odbor DS

Volební konto

Bankovní účet Dělnické strany je veden u GE Money Bank. Číslo účtu:

170 130 852 / 0600

Členské a sponzorské finanční příspěvky můžete zasílat složenkou typu C na adresu Dělnické strany: PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Děkujeme Vám za jakoukoliv finanční pomoc.

Mládež DS

Mládež dělnické strany (MDS) je alternativou členství v Dělnické straně pro mladé zájemce (minimálně patnáctileté), kterým ještě nebylo 18 let. Způsob přihlašování je obdobný, pouze s tím rozdílem, že zájemce bude zapsan do evidence žadatelů o členství, nicméně obdrží předběžnou stranickou legitimaci. Povinnosti vyplývající ze stanov DS začnou platit až po nabytí plnoletosti, včetně placení členských příspěvků.

Chceš se stát členem Dělnické strany, ale ještě Ti nebylo 18 let? Vyplň přihlášku (k vystřížení na této stránce), a s příloženou průkazovou fotografií zašli na adresu: Dělnická strana, P.O.BOX 3, 161 01 Praha 6. Sekretariát Ti okamžitě vystaví a zašle předběžnou členskou legitimaci a tím se stáváš kandidátem na členství v DS. Po nabytí plnoletosti neprodleně informuješ sekretariát DS, který Ti po zaplacení vstupního členského příspěvku vystaví členskou legitimaci DS.

MOUDRÁ SLOVA

Bonus animus in mala re dimidium est mali (Plautus).

Dobrý úmysl je ve špatné věci polovičním zlem.

Ota Zaremba: „Chci předat své zkušenosti mladým!“

(Pokračování ze strany I)

Takže jste se vrátil ke své původní profesi?

Ano. Normálně jsem se vrátil ke svému řemeslu důlního zámečnicka. Je fakt, že jsem měl tehdy i jiné nabídky, možnost studia a následného věnování se vzpírání. Ale já jsem byl tehdy tím vzpíráním tak znechucený, že jsem se těšil na svoje řemeslo, na šachtu. Tam jsem pracoval do roku 1994. Odtud jsem odešel pracovat do sklenářství v Havířově, které jsem potom převzal. Do roku 1996 jsem byl společníkem firmy, pak jsem ale měl autonehodu a s podnikáním jsem musel skončit. Poté jsem začal pracovat u bezpečnostní agentury.

Chystáte se tedy nyní na dráhu trenéra?

Momentálně jsem na nemocenské. To moje zdraví není moc dobré, ale chtěl bych to zkusit. A věřím, že když mě Emil Brzóska bude řídit a bude mě vést, určitě se to podaří. Mám před ním obrovský respekt a velice si ho vážím. To říkám na rovinu.

Emil Brzóska: My jsme se dohodli, že by dělal trenéra mládeže v Havířově. Protože si myslím, že je to správně a Ota má hodně zkušeností, které by měl mladým předat.

Ota Zaremba s předsedou DS Tomášem Vandasem.

Myslím si, že to jméno Ota Zaremba není zapomenuté a že nám to přinese i efekt v nábořech. Chce to jen, aby si nyní udělal trenérskou kvalifikaci. Olympijský vítěz prostě musí umět dělat trenéra.

Nezdá se Vám, že naše společnost se často neumí postarat o významné osobnosti, ať již z oblasti sportu či umění, že jim nedokáže podat pomocnou ruku, když skončí se svojí profesí a pro svou zemi udělali maximum, aby ji proslavili?

Emil Brzóska: Dnešní společnost není ta, která si váží člověka. Pokud nemáte kolem sebe kamarády a dobré a slušné lidi, tak vás zaslápnou a mají ještě z toho radost.

Ota Zaremba: Já jsem rád, že se nyní rýsuje ta šance na práci s mládeží. Je to asi týden, co jsem Emilovi řekl, že jsem na tom po zdravotní stránce tak špatně, že již nemůžu

žít pracovat ani u bezpečnostní agentury.

Emil Brzóska: Ještě nejsme na tom tak špatně, abychom pro olympijského vítěze nemohli něco udělat a pomoci mu.

Vidíte kolem sebe nějakou naději, která by mohla dosáhnout podobných úspěchů jako Vy?

Rozhodně ano. Těch výjimek je celkem málo, ale jsou.

Konkrétně nám vadí, že se na takové lidi, jako je olympijský vítěz, zapomíná, nikdo se o něj mimo těch kamarádů a blízkých nezajímá. Zatímco kdejaký produkt například reality show je okamžitě celebritou, má reklamu, peníze.

No konkrétně například Vyvolení, to je něco nenormálního, nepochopitelného. Pokud se většinou někdo chce někam dostat a něco dokázat, čeká ho dlouhá a namáhavá práce. To není tento případ a rozhodně se není na co dívat. Že se televize nestydí něco takového vůbec dávat.

Vyskytne se občas chvíle, kdy Vás to láká opět zvednout nějakou činku a zkusit nějaký rekord, cvičíte?

Ota Zaremba s předsedou DS Tomášem Vandasem.

Ne cvičím, to co už bylo je pryč, ty zdravotní důvody zatím jsou, ale třeba se to nyní změni a někdy v budoucnu si zavzpírám za veterány.

Co byste na závěr vzkázal našim čtenářům?

Řekl bych, že nikdy nelze skládat zbraně, nikdy nezhazovat flintu do žita, jít vždy dopředu, jít si za svým cílem. Jsem narozen ve znamení býka, jsem člověk který by neublížil a snažil se vždy každému pomáhat. Sportoval jsem, vrátil jsem se na šachtu, vyzkoušel jsem podnikání, no nyní bych se rád pustil do trénování. A věřím, že to vyjde.

My Vám za celou redakci přejeme, abyste mohl předávat zkušenosti mladším, abyste se mohl, už v roli trenéra, podívat na olympiádu, aby Vám sloužilo především zdraví, protože to je to nejdůležitější. Děkujeme za rozhovor.

REDAKCE

PŘIHLÁŠKA DO DĚLNICKÉ STRANY

Příjmení:

Jméno:

Datum narození: Rodné číslo:

Adresa bydliště (včetně PSČ):

..... Telefon (e-mail):

Povolání (příp. škola):

„Přihlašuji se za člena Dělnické strany.

Slibuji, že budu dbát o dobré jméno strany a získávat její podporu ve veřejnosti.“

Datum: Podpis:

Adresa: Dělnická strana, PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Příloha: průkazová fotografie (maximálně 1 rok stará).

Názory čtenářů

Přeji vám úspěch ve volbách!

Již delší dobu sleduji dění na naší politické scéně. Jeli-kož nesouhlasím s politikou v podání parlamentní lůzy, velmi se zajímám o činnost mimoparlamentních, zejména vlasteneckých stran. Zaujala mne především činnost Národních stran, jejichž každodenně aktualizované internetové stránky přímo vybízejí k návštěvě. Když jsem se dověděl o projektu „Národní pětka“, který měl vyústit spojením národoveckých a vlasteneckých stran na jednotné kandidátce pro letošní parlamentní volby, jen jsem zajásal. Konečně šance jak prorazit.

Po nějakém čase však tento projekt opustila Dělnická strana a následně také Národní sjednocení. Zprvu jsem nechápal, co tyto dva politické subjekty vedlo k tomu, že vyskočily z krásné se rozjíždějícího vlaku. Po dalším sledování činnosti Národních stran jsem ale pochopil. Zjištění, že představitelé NS vystupují vůči svým politickým partnerům arogantně, z pozice diktátora, který jediný má patent na rozum, a tudíž se vše bude řídit podle něho, mnou silně otrásl. Mé sympatie k Národní straně začaly rychle slábnout. Záhy jsem také pochopil, že Národní straně nejde o sjednocení, ale naopak o rozbití české národovecké a vlastenecké scény. V tomto mne utvrdilo nedávné odvolání předsedy RMS Miroslava Sládky z kandidátní listiny, údajně proto, že jako jediný, přes několikeré prodloužení lhůty, neodevzdal kandidátní listinu za kraj, jehož měl být lídrem. Že byl tento důvod pouhou záminkou jsem zjistil o tři dny později, při pročítání webových stránek NS. Dočetl jsem se zde, že v Ostravě proběhla společná konference NS a RMS, na které Moravskoslezský kraj jako první ze všech odevzdal hotovou kandidátní listinu. Tato konference proběhla dva dny poté, co byl údajně z důvodu nedodání kandidátní listiny odvolán pan Sládek.

Co dodat. Zjištění této lži ze strany Národních stran způsobilo absolutní ztrátu toho zbytku důvěry, kterou jsem v tento subjekt ještě měl. Ale nezoufám. Již nějaký čas sleduji projekt Právo a Spravedlnost – ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě, za kterým stojí někdejší spojenci Národních stran – Dělnická strana a Národní sjednocení. Přivítal jsem i připojení dalších subjektů – Agrární strany a Demokratické strany sociální spravedlnosti. Také podpora jiných organizací a občanských sdružení mne utvrdila v tom, že projekt Právo a Spravedlnost má velkou šanci na úspěch. Můj hlas v letošních parlamentních volbách proto získá projekt demokratických vlasteneckých stran Právo a Spravedlnost. Přeji mu hodně úspěchů.

MIROSLAV DROBNÝ, Pízeň

Bez nich jsi osobnost, s nimi jen troska

Stále více mladých lidí podléhá pokušení vyzkoušet nějakou návykovou látku. Co je k tomu však vede? Je to různé. Záleží to na každém jedinci zvlášť. Jeden si myslí, že když něco bere, tak stoupne v očích kamarádů v ceně. Druhý si myslí, že když nic nebere, tak není tzv. in. A další jen začne mít nějaké problémy, pokouší se jich tímto způsobem zbavit. Po nějaký čas opravdu může v drogové euforii na své starosti zapomenout. Potom ale přibudou další problémy, a to mnohem horší.

Drogy se u nás dělí na lehké a tvrdé. Mezi nimi však není nijaký podstatný rozdíl. Oboje totiž nepřinášejí jenom slastné zážitky, jak se alespoň zpočátku zdá, ale také smutný konec. Smrt.

Drogová závislost se většinou vyvíjí postupně. Začne se tzv. lehkými drogami, jako je například marihuana. Po čase začne tělo vyžadovat něco silnějšího. Přichází na řadu per- vitin, kokain či heroin. Za nějakou dobu organismus narkomana nevydrží nápor a dotýčný umírá.

Problém drog však nespočívá pouze v závislosti na nich, ale také v nárůstu kriminality. Vždyť kdo zamětná narkomana, který do práce přijde stejně pouze jednou za čas, a to ještě s úmyslem něco odcížit. A tak jsou drogově závislí brzy bez peněz a bez přátel. Začínají loupit, vykrádat obchody a lékárny, a jsou ochotni pro jednu dávku i zabít. Takoví lidé už nerozlišují mezi dobrem a zlem, je žene dopředu pouze jediné, touha po dávce. Tyto trosky se poté povalují v okolí domů, dětských hřišť a na dalších místech.

I mnoho významných osobností je závislých. Tvrdí, že kdyby si „nešlehli“, tak by prý nebyli schopni dokázat to, co dokázali. A nejde jenom o zpěváky, ale také o doktory, právníky a třeba i malíře. Jak nechutné. Opravdu „pěkný“ příklad dávají mládeži.

Dalším hrozivým faktorem návykových látek je přenos různých nemocí. V dnešní době je to především virus HIV a žloutenka. Proto se zřizují různá Drop In a podobná centra, kde si mohou fetáci vyzvedávat sterilní injekční stříkačky a ty použité odkládat. Provoz těchto center je ale placen z peněz nás všech. Dostáváme se tak do situace, kdy člověk, který si svou závislost zavínal sám, dostane zdarma téměř vše, o co si řekne. Na druhé straně je nemocný, který své léky nezbytně potřebuje k životu, ale musí si je hrdit z vlastních prostředků. Drogy jsou vážným problémem po celém světě. Místo, aby závislých ubývalo, aby se poučili z nepěkných osudů svých kamarádů nebo jiných lidí, neustále jich přibývá a klesá také věková hranice začínajících narkomanů. Dnes již není problém potkat na ulici třináctileté i mladší děti, jak čichají toluen, aniž by si uvědomili, že tento způsob užívání drog je nejnebezpečnější.

K čemu existují různé protidrogové léčebny, které stejně nikoho nevléčí? Sotva je narkomani opustí, jsou tam, kde byli. Je proto zapotřebí se začít tímto problémem vážně zabývat. Za výrobu a prodej drog se musí jednoznačně zavést trest smrti. Také samotné držení drog, i pro vlastní potřebu by mělo být trestné. Jinak se tohoto problému nikdy nezba- víme a drogově závislých bude stále přibývat. Zneužívání drog je vážným a nebezpečným problémem současnosti a záleží pouze na každém z nás, jak se k němu postavíme. Jestli čelem, anebo zády.

STANISLAVA PERTLÍKOVÁ, 15 let, Mládež DS